

Zdravko KORDIĆ

NAPUŠTENO DJETINJSTVO

Nestaje bdjenje; dječji trk
kroz gustiš šuma, kroz paprat
Kako šuma postaje gušća
Djetinjstvo prerasta u Mladost,
u stasitost

Napuštena je šuma,
nema dječjih krikova; uzdaha
Sunce
Umuknuo dječji šapat; dječji krik
Nema ovaca, nema bijeloga runa

Slazimo okrajkom šume iza koje
prodire zakašnjelo sunce
Ograde ljeta lete; smreke u šumi
se crne
ko crna teška smrt
koja viri iz zjenica
obnevidjela oka
oslijepljenoga zalaskom sunca

I tvrda kora kruha

O dječje radosti, vraćaju se kroza šumu
Šumori potok
Rijeka nestaje u crvenoj zemlji,
sprženoj suncem,
uvire u zemlju
Ljetne žege,
suha ispucala zemlja krvari
Rijeka se uvlači u utrobu ispucale zemlje,

ko usnice djevojčice

Sunce stvara priviđenje
Zemlji doista ništa ne nedostaje
Sve je stvoreno za nestanak,
kako bi tišinom oluje nabujalo proljeće

Ne znaš što je zbilja a što priviđenje
Konačno: sve je proviđenje,
kroza kameno srce
Priviđenje Domovine postaje jasnije

Čekali smo tu nevjestu
kao ponornicu
kad će se ponovno pojaviti

07.prosinac, A.D. 2024.